

[Aksel Larsen.]

menter om, at det drejer sig om at få ud- lignet forskellen i huslejen i det ældre og det nyere boligbyggeri, men det, der er sandheden, er jo, at når man her giver los for en husleje-forhøjelse, ikke blot i det ældre boligbyggeri, men også i boligbyggeriet i dag, som man har påbegyndt udlejningen af så sent som 1955, gennembryder man dermed i virkeligheden huslejerestriktionerne, og der vil komme et kolossalt pres for at få disse afskaffet. Det er spørgsmålet, om man så kan stå for presset.

Tænk blot på sådan noget som alle to- families huse. Der er fri opsigelsesret; der er intet i vejen for, at vi her over en bred front kan få opsigelse for 100 000 familier, som kun kan få lov til at blive boende ved at gå ind på en husleje-forhøjelse. Tænk på, hvad der vil ske i etageejendommene; efter- hånden som lejerne flytter og der kommer nye lejere ind, skal huslejen sættes i vejret, og vi kan opleve, at i en opgang med 10 lejligheder vil der være 3-4 forskellige leje- niveauer. Så siger man: ja men lejlighe- derne er ens, de er lige gode, hvorfor skal de så ikke også alle sammen være lige dyre? Jeg frygter for — jeg ved ikke, om den højtærede boligminister har tænkt over det — men jeg er i hvert fald meget be- kymret for, hvad der kan ske alene ved, at man giver los for denne 25 pct.s lejefor- højelse i den delvis ældre boligmasse, for det kan føre til, at der kan komme en mængde processer om opsigelser, som leje- rne ikke vil godkende, men som ejerne vil have godkendt. Der kan blive en uendelig mængde opsigelser på grund af, at man ikke overholder husordenen derved, at man holder hund, hvilket er forbudt ifølge hus- ordenen, eller fordi ens fyldepen skratter o. s. v. Det bliver yderst ubehagelige til- stande, og jeg fatter ikke, hvorfor regerin- gen er gået med til det.

Jeg kunne til nød forstå det — det var der da en smule logik i — hvis man for at få omsætningsskatten vedtaget sagde: så er vi villige til at lave en dårligere social kompensation. Jeg kunne forstå det, hvis man sagde: vi lader os tvinge til at af- betale hele statsoverskuddet på Tysklands- gældens konto i nationalbanken. Jeg kunne forstå meget af den slags. Men man bøjer sig for et krav, der intet som helst har med

den økonomiske situation, med valutasi- tuationen, med skatterne eller med stats- finanserne at gøre, nemlig kravet om, at huslejen skal sættes i vejret. Det forstår jeg ikke. Man kan ikke komme her og på- stå, at det skal tjene til at sætte forbruget ned. Det betyder kun, at man flytter penge fra én gruppe, nemlig lejerne, over til en an- den gruppe, der hedder husejerne. Det har intet som helst at gøre med det, man i øvrigt beskæftiger sig med i dette skatte- forlig, og det tyder virkelig på, at det er rigtigt, hvad socialdemokratiske boligfolk har sagt om denne regering, at den er så villig som en pige i maj, når det drejer sig om at give indrømmelser på bolig- og hus- lejeområdet.

Den højtærede boligminister siger, at der såmænd ikke er nogen grund til, at Aksel Larsen dramatiserer det byggestop og de byggestræk, der bliver foretaget. Nej, det er så sandelig rigtigt. Jeg nærer intet ønske om at dramatisere dem, for de er dramatiske nok i sig selv. Det er jo ikke rig- tigt, at jeg har været demagogisk i forbin- delse med bekendtgørelsen af 16. april fra boligministeriet. Jeg har sagt om denne be- kendtgørelse, at den 16. april har man ud- stedt en bekendtgørelse, der ophæver en række restriktioner for byggeriet. Dette sker altså så sent som den 16. april, og i maj siger man så: nu må vi indføre nogle nye restriktioner for byggeriet. Andet har jeg ikke sagt, det er rigtigt, og det kan heller ikke boligministeren bestride.

Jeg har også hørt den højtærede bolig- minister sige, at man ikke tilstræber ar- bejdsløshed. Nej, men hvad nu, hvis følgen bliver det? Det, man har sat sig som mål, er jo at få begrænset bygge- og anlægsvirk- somheden som helhed taget med 15 pct. Jeg er alvorligt bange for, at det giver ar- bejdsløshed, og det er der jo også andre, der er. Jeg står her med en henvendelse, jeg har modtaget — den har formentlig også andre partiers ordførere modtaget — fra Byggefagenes Samvirke i København, og en væsentlig del af dem, der har rettet denne henvendelse, er jo gode partifæller af den højtærede boligminister. Jeg skal ikke læse det hele op, men jeg beder om tilladelse til at citere de sidste linjer. Der står:

„Vi må på det skarpeste protestere imod, at vi igen skal være katebald for